

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1954.

1er JUIN 1954.

PROJET DE LOI

modifiant les articles 8 et 58 des lois sur les mines, minières et carrières coordonnées par l'arrêté royal du 15 septembre 1919, et l'article 3 de la loi du 12 juillet 1939 instituant un Fonds national de garantie pour la réparation des dégâts houillers.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS.

L'article 58 des lois minières coordonnées fixe les droits des propriétaires de la surface, et accessoirement des concessionnaires voisins, sous le rapport de la réparation des dommages qui leur sont causés par les travaux entrepris dans la mine. Il est ainsi rédigé :

« Le concessionnaire d'une mine est de plein droit tenu de réparer tous les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine. Il pourra être tenu de fournir caution, de payer toutes indemnités, si ses travaux souterrains sont de nature à causer, dans un délai rapproché, un dommage déterminé, et s'il est à craindre que ses ressources ne soient pas suffisantes pour faire face à sa responsabilité éventuelle. Les tribunaux seront juges de la nécessité de cette caution et en fixeront la nature et le montant. Les mêmes règles s'appliquent à toute personne qui effectue des travaux de recherches. En cas de mutation de propriété, la responsabilité des dommages provenant de travaux déjà faits au moment du transfert incombe solidairement à l'ancien et au nouveau propriétaire (art. 16, loi 1911). »

Non seulement, la loi impose la réparation de plein droit de tous les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine, sans distinguer si ces dommages sont dus ou non à une faute de l'exploitant, mais elle facilite l'action

Kamer der Volksvertegenwoordigers

BUITENGEWONE ZITTING 1954.

1 JUNI 1954.

WETSONTWERP

tot wijziging van de artikelen 8 en 58 van de wetten op de mijnen, groeven en graverijen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 15 September 1919, en van artikel 3 van de wet van 12 Juli 1939 tot oprichting van het Nationaal Waarborgfonds inzake kolenmijschade.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

Artikel 58 van de samengeordende mijnwetten stelt de rechten der bovengrondeigenaars vast en bijkomstig die van de aangrenzende concessionarissen voor wat betreft de vergoeding der schade veroorzaakt door uitvoering van de werken in de mijn. Het genoemd artikel luidt als volgt :

« De vergunninghouder is van rechtswege verplicht te vergoeden elke schade veroorzaakt door uitvoering van de werken in de mijn. Hij kan worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding, indien zijn ondergrondse werken van aard zijn om, binnen een kort tijdsverloop, een bepaalde schade te veroorzaken, en indien het te vrezen is dat zijn middelen niet toereikend mochten zijn om de gevolgen van zijn mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden. De rechtbanken oordelen over de noodzakelijkheid van deze waarborg en bepalen daarvan de aard en het bedrag. De zelfde voorschriften zijn van toepassing op elke persoon die opsporingswerken verricht. Bij overdracht van eigendom, zijn de gewezen en de nieuwe eigenaar hoofdelijk aansprakelijk voor de schade voortspuitende uit werken reeds uitgevoerd op het ogenblik der overdracht (art. 16, wet 1911). »

De wet schrijft niet alleen de vergoeding, van alle schade aangericht door de in de mijn uitgevoerde werken, van rechtswege voor, zonder te onderscheiden of die schade al dan niet ontstaat door een fout van de ontginner, maar

et l'indemnisation du propriétaire lésé en imputant cette responsabilité au seul concessionnaire, même si les travaux dommageables ont été exécutés par un locataire ou un amodiataire.

Cette dernière disposition se justifie lorsque ces travaux ont été entrepris par un locataire, l'indemnisation des propriétaires lésés étant mieux assurée par un concessionnaire, ayant fait preuve de ses capacités financières et possédant un actif immobilier important, que par un exploitant non concessionnaire, autorisé temporairement à déhouiller tout ou partie d'une concession et pouvant disparaître avant que l'action de ses travaux ne se soit manifestée à la surface.

Elle ne se justifie pas dans le cas d'une amodiation; cette opération consiste en effet dans la cession temporaire, à un concessionnaire, du droit d'exploiter une partie de gisement voisine des limites communes des concessions de l'amodiant et de l'amodiataire, cette exploitation se faisant par les puits de ce dernier.

Sous le rapport des capacités financières, l'amodiataire présente donc les mêmes garanties que l'amodiant, puisqu'il est lui-même concessionnaire et souvent plus solvable que l'amodiant, contraint de céder le droit de déhouiller une partie de son gisement à un voisin mieux à même de l'exploiter avec fruit.

Les garanties assurées aux propriétaires de la surface par le texte actuel de l'article 58 ne seraient donc pas diminuées par une modification des lois minières rendant un amodiataire responsable des dommages causés par les travaux souterrains qu'il est autorisé à effectuer, par ses propres puits, dans une concession voisine de la sienne.

Cette modification aurait au contraire pour effet de restreindre l'importance des dommages, l'amodiataire étant alors incité à conduire ses travaux de manière à réduire au minimum leur action en surface. Elle favoriserait également l'exploitation la plus complète et la plus rationnelle de nos gisements et faciliterait en outre l'application de la loi du 12 juillet 1939, instituant un Fonds national de garantie pour la réparation des dégâts houillers.

La fixité des limites de concession et l'allure sinueuse de plusieurs d'entre elles ne permettent pas de donner aux champs d'exploitation des divers sièges d'extraction la disposition la plus judicieuse et le développement le plus avantageux; il en résulte des pertes importantes de gisement au voisinage des limites et une mauvaise utilisation de certains travaux de reconnaissance et de préparation des chantiers. La multiplication des amodiations de parties de concessions au voisinage des limites est le meilleur moyen de remédier à ces défauts et d'adapter les limites des champs d'exploitation des divers étages à l'allure très variable de nos gisements. C'est pour faciliter de tels aménagements que la loi du 25 juillet 1952 a réduit la procédure précédemment imposée pour l'obtention des amodiations au voisinage des limites et a permis à un concessionnaire de les obtenir, même contre le gré du concessionnaire cédant.

En facilitant l'exploitation complète du gisement de part et d'autre des limites des concessions, les amodiations — jointes aux facilités actuellement accordées par l'arrêté royal du 20 septembre 1952 pour la reprise des espentes — réduisent en outre l'importance des dégradations minières, car l'abandon de massifs étroits, allongés et superposés le long des limites provoquent la multiplication de cassures particulièrement dommageables pour les constructions de la surface.

ze vergemakkelijkt de vordering en de vergoeding van de benadeelde bovengrondeigenaar door de aansprakelijkheid slechts op de concessionaris te doen rusten zelfs wanneer de schadelijke werken door een huurder of pachthouder uitgevoerd werden.

Deze laatste schikking is gewettigd wanneer die werken door een huurder werden ondernomen; de vergoeding der benadeelde eigenaars is beter verzekerd door een concessionaris die zijn financiële middelen bewezen heeft en een belangrijk onroerend activa bezit, dan door een exploitant niet-concessionaris, die er tijdelijk toe gemachtigd werd een concessie geheel of gedeeltelijk te ontkolen en die kan verdwijnen vooraleer de uitwerking van zijn exploitatie zich op de bovengrond geopenbaard heeft.

Deze schikking is niet aannemelijk in geval van verpachting; deze bestaat inderdaad uit de tijdelijke afstand, aan een concessionaris, van het exploitatierecht van een gedeelte van een mijnveld grenzend aan de concessie van de verpachter en aan de concessie van de pachthouder; de exploitatie heeft plaats door middel van de ophaalschachten van de pachthouder.

Wat betreft de financiële middelen zijn de zelfde waarborgen voorhanden bij de pachthouder als bij de verpachter, daar de pachthouder zelf concessionaris is en hij dikwijls meer solvent is dan de verpachter die gedwongen is het exploitatierecht van een gedeelte van zijn mijnveld af te staan aan een gebuur die het beter met vrucht kan exploiteren.

De door de huidige tekst van artikel 58 aan de bovengrondeigenaars verleende waarborgen zouden dus niet verminderen door een wijziging van de mijnwetten die de pachthouder zou aansprakelijk stellen voor de schade die wordt aangericht door ondergrondse werken die hij gemachtigd is in een buurconcessie, langs zijn eigen schachten, uit te voeren.

Deze wijziging zou integendeel tot gevolg hebben de belangrijkheid van de schade te verminderen daar ze de pachthouder ertoe zou aansporen zijn werken zo te leiden dat de schade aan de bovengrond zo gering mogelijk blijft. Ze zou eveneens de volledigste en meest rationele exploitatie bevorderen en ook de uitvoering van de wet van 12 Juli 1939 tot oprichting van het Nationaal Waarborgfonds inzake kolenmijnschade vergemakkelijken.

De vastheid van de concessiegrenzen en de grillige vormen van vele onder hen laten niet toe aan het exploitatieveld van de verschillende ophaalzetels de meest oordeelkundige schikking en de voordeligste ontwikkeling te geven; daaruit ontstaan belangrijke verliezen van het mijnveld in de nabijheid van de grenzen en een onvoldoend gebruik van sommige verkenning- en voorbereidingswerken der werkplaatsen. Het veelvuldig toepassen van verpachtingen van concessiegedeelten in de nabijheid van de grenzen is het beste middel om aan dit euvel te verhelpen en de grenzen van de mijnvelden voor de verschillende werkverdiepingen aan de zeer veranderlijke vormen van onze afzettingen aan te passen. Het is om zulke regeling te vergemakkelijken dat de wet van 25 Juli 1952 de vroeger voorgeschreven procedure tot het bekomen van een verpachting in de buurt van de grenzen vereenvoudigd heeft en aan een concessionaris de mogelijkheid geeft een verpachting te verkrijgen zelfs tegen de wil van de afstaande concessionaris.

De verpachtingen, met het vergemakkelijken van de volledige exploitatie van het mijnveld, gelegen langs beide kanten der concessiegrenzen — gevoegd bij de thans verleende voordelen door het koninklijk besluit van 20 September 1952 voor de terugneming der grensmuren — verminderen de belangrijkheid der mijnbeschadigingen omdat uit het verlaten, langs de grenzen, van smalle, langwerpige en boven elkander geplaatste massieven veelvuldige kloven, bijzonder schadelijk voor de bovengrondinstallaties, ontstaan.

Les dispositions actuelles de l'article 58 contrarient toutefois la réalisation amiable ou contrainte de ces amodiations, puisqu'elles font supporter à un concessionnaire, même dépossédé contre son gré d'une partie du gisement qui lui a été concédé, la responsabilité des dommages causés par des travaux effectués par un tiers; de plus, elles rendent difficile la fixation de la redevance due à l'amodiant, celle-ci devant tenir compte des charges incertaines et lointaines pouvant incomber à ce dernier du fait de la responsabilité qui lui est imposée.

Dans son avis en date du 12 janvier 1954, le Conseil d'État a estimé que la notion d'amodiation en matière de mines, telle qu'elle est actuellement conçue dans le présent projet et dans la loi du 25 juillet 1952 sur les amodiations de peu d'importance, est plus restrictive que la notion juridique généralement admise en d'autres domaines et qu'elle devrait être précisée. C'est pourquoi l'article premier du présent projet complète l'article 8 des lois minières coordonnées en définissant l'amodiation en matière de mines; la définition adoptée est conforme à l'acception de l'amodiation dans la pratique administrative suivie depuis la promulgation de la loi minière du 5 juin 1911, subordonnant la réalisation d'une telle opération à une autorisation préalable du Roi.

La modification proposée de l'article 58 faciliterait l'application de la loi ci-dessus rappelée du 12 juillet 1939; le Fonds de garantie devant se substituer à un concessionnaire défaillant pour l'indemnisation de tout dommage pouvant faire l'objet d'une action basée sur le dit article 58, la contribution à ce Fonds, due pour un tonnage extrait dans une concession par un amodiatrice, devrait donc être versée au fonds A du concessionnaire actuellement responsable et non à celui de l'exploitant qui l'a réellement extrait. Une telle affectation n'est cependant pas explicitement prévue dans la loi du 12 juillet 1939, laquelle devrait donc être complétée pour rendre cette affectation obligatoire et fixer la répartition entre amodiants et amodiatrices du solde du fonds A non utilisé à l'indemnisation des propriétaires de la surface; l'article 13 de la loi du 12 juillet 1939 prévoit en effet le remboursement à un concessionnaire ayant arrêté son exploitation depuis plus de 10 ans du solde de son fonds A non utilisé à l'indemnisation des dommages miniers. Une telle modification et les difficultés d'application qu'elle entraîne seraient évitées si l'amodiatrice était rendu responsable des dommages causés, ce qui aurait pour conséquence le versement à son fonds A des contributions afférentes à l'extraction réalisée dans les gisements amodiés.

Dans son article 3, la loi du 12 juillet 1939 prévoit que le Fonds de garantie est alimenté par une contribution à charge des concessionnaires, établie par tonne de charbon extraite, sans préciser que cette contribution n'est due que pour les tonnes extraites dans la concession et non pour celles provenant d'exploitations faites par le concessionnaire dans des parties amodiées de concessions voisines. Le Conseil d'État a estimé que la modification ci-dessus proposée de l'article 58 des lois minières rendait nécessaire une modification de l'article 3 de la loi du 12 juillet 1939, précisant que, en cas d'amodiation, la contribution au Fonds de garantie est à charge de l'amodiatrice. Dans une disposition transitoire, il est en outre prévu que cette dernière modification sort ses effets à la date du 1er janvier 1952, date d'application effective de la loi.

De huidige schikkingen van artikel 58 hinderen echter de uitvoering van vrije of verplichte verpachting daar ze een concessionaris, van wie een gedeelte van het hem toegestaan mijnveld tegen zijn wil onteigend werd, aansprakelijk stellen voor de door de werken van derden aangerichte schade. Daarenboven maken ze de vaststelling van de verpachtingcijns moeilijk, aangezien hierbij moet rekening gehouden worden met de onzekere en toekomstige lasten die hem door het feit van zijn aansprakelijkheid opgelegd worden.

In zijn advies van 12 Januari 1954 heeft de Raad van State de mening uitgedrukt dat het begrip « verpachting », met betrekking tot de mijnen, zoals het thans in dit ontwerp en in de wet van 25 Juli 1952 betreffende de weinig belangrijke verpachtingen opgevat wordt, minder omvangrijk is dan het in andere domeinen algemeen aangenomen juridisch begrip en dat het nauwkeuriger zou moeten bepaald worden. Daarom valt artikel één van dit ontwerp artikel 8 van de gecoördineerde mijnwetten aan door het begrip verpachting met betrekking tot de mijnen te bepalen; de aangenomen definitie strookt met de betekenis die de bestuurspraktijk sedert de afkondiging van de mijnwet van 5 Juni 1911, waarbij de verpachting van de voorafgaande toelating van de Koning afhankelijk gesteld wordt, aan deze verrichting gegeven heeft.

De voorgestelde wijziging van artikel 58 zou de toepassing van de bovengenoemde wet van 12 Juli 1939 vergemakkelijken; het Nationaal Waarborgfonds moet zich in de plaats stellen van een in gebreke blijvende concessionaris voor de vergoeding van alle schade die een vordering steunende op het genoemd artikel 58 kan meebrengen; de bijdrage door een pachthouder aan dit Fonds verschuldigd voor de in de concessie gewonnen tonnemaat zou dus moeten gestort worden bij het fonds A van de verpachter thans aansprakelijk en niet bij dat van de exploitant. Zulke aanwending is echter niet uitdrukkelijk voorzien bij de wet van 12 Juli 1939, die dus zou moeten aangevuld worden om deze aanwending verplichtend te maken en de verdeling tussen verpachter en pachthouder van het niet, voor de vergoeding van de bovengrondeigenaars, gebruikte saldo van het fonds A vast te stellen; artikel 13 van de wet van 12 Juli 1939 voorziet inderdaad de terugbetaling aan een concessionaris, die sedert meer dan 10 jaar zijn exploitatiewerk stopgezet heeft, van het voor de schadeloosstelling van de bovengrondeigenaars niet gebruikte saldo van zijn fonds A. Zulke wijziging en de toepassingsmoeilijkheden die ze zou meebrengen zouden vermeden worden indien de pachthouder aansprakelijk werd gesteld voor de aangerichte schade, waaruit zou volgen dat de bijdragen aangaande het ontkolen in de verpachte mijnvelden bij het fonds A van de pachthouder zouden gestort worden.

De wet van 12 Juli 1939 voorziet in artikel 3 dat het Waarborgfonds door een bijdrage van de concessionarissen, gevestigd per gewonnen ton kolen, gespijsd wordt, zonder nader te bepalen dat deze bijdrage alleen verschuldigd is voor de in de concessie gewonnen kolen en niet voor deze die voortkomen van ontginningen die de concessionaris in verpachte gedeelten van nauwkeurige concessies doet. De Raad van State heeft de mening uitgedrukt dat de hoger voorgestelde wijziging van artikel 58 van de mijnwetten een wijziging van artikel 3 van de wet van 12 Juli 1939 noodzakelijk maakte, in die zin dat dit artikel nader zou moeten bepalen dat in geval van verpachting de bijdrage bij het Waarborgfonds ten laste van de pachthouder valt. Een overgangsbepaling voorziet bovendien dat deze laatste wijziging vanaf 1 Januari 1952, datum waarop de wet werkelijk van toepassing is geworden, uitwerking heeft.

Le Ministre des Affaires Économiques,

De Minister van Economische Zaken,

J. REY.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Affaires Economiques et des Classes Moyennes, le 15 octobre 1953, d'une demande d'avis sur un avant-projet de loi « modifiant l'article 58 des lois sur les mines, minières et carrières, coordonnées par l'arrêté royal du 15 septembre 1919 », a donné le 31 décembre 1953 l'avis suivant :

L'avant-projet a pour objet de modifier l'article 58 des lois coordonnées sur les mines, minières et carrières, de manière à ce que dorénavant le concessionnaire tenu de réparer les dommages causés par les travaux exécutés dans une mine, soit, en cas d'amodiation, non le concessionnaire de la mine, comme le veut actuellement l'article, mais le concessionnaire amodiatiaire.

L'exposé des motifs de l'avant-projet définit l'amodiation comme étant l'opération qui consiste « dans la cession temporaire, à un concessionnaire, du droit d'exploiter une partie du gisement voisine des limites communes des concessions de l'amodiant et de l'amodiatiaire, cette exploitation se faisant par les puits de ce dernier ».

Cette définition est conforme à l'acception de l'amodiation dans la pratique administrative et correspond à celle que le Gouvernement souhaite voir consacrer par la loi. Il n'en demeure cependant pas moins que la notion d'amodiation est une notion juridique, qui n'est pas propre à la matière des mines, minières et carrières, et qui a un sens plus large. Ce terme désigne, en principe, la convention par laquelle un bien est affermé moyennant le paiement d'une rétribution périodique. Appliquée à la matière des mines, l'amodiation n'implique pas, en principe, qu'amodiant et amodiatiaire soient tous deux des concessionnaires de mines, que les gisements soient voisins, que la partie du gisement affermée soit voisine de l'autre gisement et que l'exploitation ait lieu par les installations situées dans la concession de l'amodiatiaire.

Il s'ensuit que, si le Gouvernement désire s'écarter de l'acception généralement reçue de l'amodiation et faire des éléments qui viennent d'être énumérés des éléments de l'amodiation en matière de mines, il ne suffit pas, pour atteindre ce résultat, d'en donner, dans l'exposé des motifs, une définition dénuée de caractère obligatoire. Il importerait plutôt de compléter l'article 8 des lois coordonnées sur les mines, minières et carrières, qui énonce déjà les démembrements dont les concessions de mines peuvent faire l'objet, en y insérant la définition de l'amodiation de mine. Il suffirait, à cette fin, d'introduire dans le projet comme article premier, une disposition complétant l'article 8 des lois coordonnées sur les mines, minières et carrières.

.

En vertu de l'article 58, tel qu'il se présente actuellement, le concessionnaire d'une mine est tenu de réparer les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine.

Aux termes du projet, le concessionnaire sera, à l'avenir, tenu de réparer les dommages causés par les travaux exécutés dans la concession.

Le Gouvernement n'ayant pas l'intention d'étendre la responsabilité des concessionnaires de mines aux dommages causés par tous les travaux exécutés dans une concession et plus particulièrement par les travaux effectués à la surface, il serait préférable de s'en tenir à la terminologie actuelle de l'article 58. On éviterait ainsi les difficultés que ne manquerait pas de susciter une modification dénuée de portée.

.

La modification que le projet apporte à la législation sur les mines, minières et carrières requiert une modification de la loi du 12 juillet 1939 instituant un Fonds national de garantie pour la réparation des dégâts houillers.

Aux termes de l'article 3 de cette loi, le Fonds de garantie est alimenté par une contribution à charge des concessionnaires, établie par tonne de charbon extraite, sans pouvoir excéder une somme déterminée à la tonne.

La responsabilité des dommages passant, en cas d'amodiation, du concessionnaire amodiant au concessionnaire amodiatiaire, il importe de compléter l'article 3 par un alinéa mettant, en cas d'amodiation, la contribution au Fonds national de garantie à charge du concessionnaire amodiatiaire.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De Raad van State, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 15e October 1953 door de Minister van Economische Zaken en Middenstand verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van wet « tot wijziging van artikel 58 van de bij koninklijk besluit van 15 September 1919 samengeordende wetten op de mijnen, graverijen en groeven », heeft de 31^e December 1953 het volgend advies gegeven :

Het voorontwerp strekt er toe, artikel 58 van de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen, zo te wijzigen dat, bij verpachting, voortaan de concessionaris-pachter gehouden is tot het vergoeden van de schade veroorzaakt door de in een mijn uitgevoerde werken, en niet langer de concessionaris van de mijn, zoals het artikel thans voorschrijft.

Verpachting, aldus de bij het voorontwerp gevoegde memorie van toelichting, is de verrichting welke bestaat « in de tijdelijke afstand, aan een concessionaris, van het exploitatierecht van een gedeelte van een mijnveld grenzend aan de concessie van de verpachter en aan de concessie van de pachthouder, welke exploitatie plaats heeft door middel van de ophaalschachten van de pachthouder ».

Deze definitie strookt met de in de bestuurspraktijk aangenomen betekenis van « verpachting » en beantwoordt aan die welke de Regering door de wet wenst bekrachtigd te zien. Dit neemt evenwel niet weg, dat het begrip « verpachting » een rechtsbegrip is, dat niet uitsluitend met betrekking tot de mijnen, groeven en graverijen, wordt gebruikt en dat een ruimere betekenis heeft. In beginsel wordt onder die term verstaan, de overeenkomst krachtens welke een goed tegen betaling van een periodieke vergelding verpacht wordt. Toegepast in mijnzaken, impliceert de verpachting in beginsel niet, dat pachter en verpachter beiden mijnconcessionarissen zijn, dat de velden naast elkander liggen, dat het verpachte gedeelte van het veld naast het andere veld is gelegen en dat de ontginning geschiedt met behulp van de installaties die zich op de concessie van de pachter bevinden.

Indien dus de Regering wenst af te wijken van de algemeen aanvaarde betekenis van « verpachting » en de elementen, die zoëven zijn opgesomd, tot elementen van de verpachting in mijnzaken wil maken, is het niet voldoende dat zij in de memorie van toelichting een begripsbepaling zonder bindend karakter geeft. Veeleer ware artikel 8 van de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen, dat reeds opgeeft hoe mijnconcessies kunnen worden verdeeld, aan te vullen met een omschrijving van « mijnverpachting ». Daartoe kan men volstaan met in het ontwerp als artikel 1 een bepaling op te nemen, houdende aanvulling van artikel 8 van de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen.

.

Krachtens het huidige artikel 58 is de concessionaris van een mijn verplicht, de schade veroorzaakt door in de mijn uitgevoerde werken te vergoeden.

Volgens het ontwerp is de concessionaris voortaan gehouden tot het vergoeden van de schade veroorzaakt door in de concessie uitgevoerde werken.

Daar het niet in de bedoeling van de Regering ligt de mijnconcessionarissen aansprakelijk te stellen voor alle in de concessie uitgevoerde werken, en meer bepaaldelijk voor de bovengrondse werken, zou het verkieslijk zijn, de huidige terminologie van artikel 58 te behouden. Zo zou men de moeilijkheden, waartoe een wijziging zonder betekenis ongetwijfeld aanleiding zou geven, uit de weg gaan.

.

Aansluitend op de wijziging welke het ontwerp in de wetgeving op de mijnen, groeven en graverijen, aanbrengt, moet ook de wet van 12 Juli 1939 tot oprichting van een Nationaal Waarborgfonds inzake Kolennijnschade worden gewijzigd.

Volgens artikel 3 van deze wet, wordt het Waarborgfonds gestijfd door een bijdrage die ten laste komt van de concessionarissen en bepaald wordt per ton gewonnen kolen, zonder dat zij een gegeven som per ton mag overschrijden.

Aangezien bij verpachting de aansprakelijkheid voor de schade van de concessionaris-verpachter op de concessionaris-pachter overgaat, moet artikel 3 worden aangevuld met een lid zodat de bijdrage aan het Nationaal Waarborgfonds in geval van verpachting ten laste van de concessionaris-pachter komt.

Cette disposition ne fera, au demeurant, que consacrer une pratique qui s'est instituée dès le 1er janvier 1952. Il serait, dès lors, utile pour régulariser cette pratique que l'article 3 modifié sortit ses effets à partir du 1er janvier 1952.

..

Il est dans l'intention du Gouvernement de mettre à charge du concessionnaire amodiatraire la responsabilité des dommages survenus à la suite de travaux antérieurs à la loi lorsqu'ils se manifestent postérieurement à son entrée en vigueur.

Le projet ne comporte aucune disposition ayant cette portée. Il devrait, dès lors, être complété sur ce point.

Le texte ci-après tient compte des observations formulées par le Conseil d'Etat :

Article premier.

La disposition ci-après est insérée en dernier alinéa à l'article 8 des lois sur les mines, minières et carrières, coordonnées par l'arrêté royal du 15 septembre 1919 :

« Il n'y a amodiation en matière de mines qu'au profit d'un concessionnaire voisin en vue de l'exploitation de la partie du gisement amodiée par ses propres installations. »

Art. 2.

L'article 58, alinéa 2, des mêmes lois est remplacé par la disposition suivante :

« Le concessionnaire d'une mine est, de plein droit, tenu de réparer tous les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine, à l'exclusion de ceux causés par les travaux effectués par un concessionnaire voisin exploitant par amodiation une partie de celle-ci; dans ce cas, la responsabilité incombe de plein droit à l'amodiatraire. »

Art. 3.

L'article 3 de la loi du 12 juillet 1939 instituant un Fonds national de garantie pour la réparation des dégâts houillers, est complété par l'alinéa ci-après :

« Toutefois, en cas d'amodiation, la contribution est à charge de l'amodiatraire. »

Dispositions transitoires.

Art. 4.

L'article 3, alinéa 2, de la loi du 12 juillet 1939 sort ses effets le 1er janvier 1952.

Art. 5.

L'amodiatraire est responsable des dommages causés par les travaux qu'il a effectués avant l'entrée en vigueur de la présente loi, lorsqu'ils se manifestent postérieurement à son entrée en vigueur.

La chambre était composée de
MM. :

F. LEPAGE, conseiller d'Etat, président;

J. COYETTE, conseiller d'Etat;

K. MEES, conseiller d'Etat;

A. BERNARD, assesseur de la section de législation;

Ch. VAN REEPINGHEN, assesseur de la section de législation;

J. CYPRES, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. MEES.

Le Greffier,
(signé) J. CYPRES

Le Président,
(signé) F. LEPAGE.

Pour expédition délivrée à M. le Ministre des Affaires Economiques et des Classes Moyennes.

Le 12 janvier 1954.

Le Greffier du Conseil d'Etat,

Zodanige bepaling zou overigens niets anders zijn dan de bekrachtiging van een praktijk, die sedert 1 Januari 1952 in zwang is. Om deze praktijk te regulariseren, verdient het dan ook aanbeveling, het gewijzigd artikel 3 uitwerking te geven met ingang van 1 Januari 1952.

..

Het ligt in de bedoeling van de Regering de concessionaris-pachter aansprakelijk te stellen voor de schade, welke is ontstaan ten gevolge van werken uitgevoerd vóór het tot stand komen van de wet maar welke pas na de inwerkingtreding van de wet is gebleken.

Het ontwerp behelst geen bepaling met zodanige strekking en zou in dit opzicht moeten worden aangevuld.

In de hierna voorgestelde tekst is met de door de Raad van State gemaakte opmerkingen rekening gehouden :

Eerste artikel.

De volgende bepaling wordt als laatste lid ingevoegd in artikel 8 van de wetten op de mijnen, groeven en graverijen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 15 September 1919 :

« De verpachting van een mijn heeft alleen plaats ten voordele van een buurconcessionaris, om het verpachte gedeelte van het mijnveld met zijn eigen installaties te ontginnen. »

Art. 2.

Artikel 58, tweede lid, van dezelfde wetten wordt door de volgende bepaling vervangen :

« De concessionaris van een mijn is van rechtswege gehouden tot vergoeding van elke schade veroorzaakt door de in de mijn uitgevoerde werken, met uitsluiting van de schade veroorzaakt door de werken uitgevoerd door een buurconcessionaris die een gedeelte van de mijn bij verpachting ontgint; in zodanig geval is de pachter van rechtswege aansprakelijk. »

Art. 3.

Artikel 3 van de wet van 12 Juli 1939 tot oprichting van een Nationaal Waarborgfonds inzake Kolenmijnenschade wordt met het volgende lid aangevuld :

« In geval van verpachting evenwel, komt de bijdrage ten laste van de pachter. »

Overgangsbepalingen.

Art. 4.

Artikel 3, tweede lid, van de wet van 12 Juli 1939 heeft uitwerking met ingang van 1 Januari 1952.

Art. 5.

De pachter is aansprakelijk voor de schade veroorzaakt door de werken welke hij vóór het inwerkingtreden van deze wet heeft uitgevoerd, wanneer deze schade blijkt na de inwerkingtreding van deze wet.

De Kamer was samengesteld uit
de HH. :

F. LEPAGE, raadsheer van State, voorzitter;

J. COYETTE, raadsheer van State;

K. MEES, raadsheer van State;

A. BERNARD, bijzitter van de afdeling wetgeving;

Ch. VAN REEPINGHEN, bijzitter van de afdeling wetgeving;

J. CYPRES, adjunct-greffier, greffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. MEES.

De Griffier,
(get.) J. CYPRES.

De Voorzitter,
(get.) F. LEPAGE.

Voor uitgifte afgeleverd aan de H. Minister van Economische Zaken en Middenstand.

De 12e Januari 1954.

De Griffier van de Raad van State,

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir. SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires Economiques,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires Economiques est chargé de présenter en Notre nom aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article premier.

La disposition ci-après est insérée en dernier alinéa à l'article 8 des lois sur les mines, minières et carrières, coordonnées par l'arrêté royal du 15 septembre 1919 :

« Il n'y a amodiation en matière de mines qu'au profit d'un concessionnaire voisin en vue de l'exploitation de la partie du gisement amodiée par ses propres installations. »

Art. 2.

L'article 58, alinéa 2, des mêmes lois est remplacé par la disposition suivante :

« Le concessionnaire d'une mine est, de plein droit, tenu de réparer tous les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine, à l'exclusion de ceux causés par les travaux effectués par un concessionnaire voisin exploitant par amodiation une partie de celle-ci; dans ce cas, la responsabilité incombe de plein droit à l'amodiateur. »

Art. 3.

L'article 3 de la loi du 12 juillet 1939 instituant un Fonds national de garantie pour la réparation des dégâts houillers, est complété par l'alinéa ci-après :

« Toutefois, en cas d'amodiation, la contribution est à charge de l'amodiateur. »

Dispositions transitoires.

Art. 4.

L'article 3, alinéa 2, de la loi du 12 juillet 1939 sort ses effets le 1er janvier 1952.

Art. 5.

L'amodiateur est responsable des dommages causés par les travaux qu'il a effectués avant l'entrée en vigueur de la présente loi, lorsqu'ils se manifestent postérieurement à son entrée en vigueur.

Donné à Bruxelles, le 17 mai 1954.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires Economiques,

J. REY.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN.

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden. HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Economische Zaken,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Economische Zaken is gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Eerste artikel.

De volgende bepaling wordt als laatste lid ingevoegd in artikel 8 van de wetten op de mijnen, groeven en graverijen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 15 September 1919 :

« De verpachting van een mijn heeft alleen plaats ten voordele van een buurconcessionaris, om het verpachte gedeelte van het mijnveld met zijn eigen installaties te ontginnen. »

Art. 2.

Artikel 58, tweede lid, van dezelfde wetten wordt door de volgende bepaling vervangen :

« De concessionaris van een mijn is van rechtswege gehouden tot vergoeding van elke schade veroorzaakt door de in de mijn uitgevoerde werken, met uitsluiting van de schade veroorzaakt door de werken uitgevoerd door een buurconcessionaris die een gedeelte van de mijn bij verpachting ontgint; in zodanig geval is de pachter van rechtswege aansprakelijk. »

Art. 3.

Artikel 3 van de wet van 12 Juli 1939 tot oprichting van een Nationaal Waarborgfonds inzake kolenmijnschade wordt met het volgende lid aangevuld :

« In geval van verpachting evenwel, komt de bijdrage ten laste van de pachter. »

Overgangsbepalingen.

Art. 4.

Artikel 3, tweede lid, van de wet van 12 Juli 1939 heeft uitwerking met ingang van 1 Januari 1952.

Art. 5.

De pachter is aansprakelijk voor de schade veroorzaakt door de werken welke hij vóór het inwerkingtreden van deze wet heeft uitgevoerd, wanneer deze schade blijkt na de inwerkingtreding van deze wet.

Gegeven te Brussel, op 17 Mei 1954.

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Economische Zaken,